

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **B. D.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2012, č. j. CPR-9962-3/ČJ-2012-9CPR-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2014, č. j. 36 A 70/2012 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná částečně změnila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 8. 6. 2012, č. j. KRPB-13640-99/ČJ-2011-060026-SV. Tím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a 3 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v délce pěti let. Žalobci byla uložena povinnost vycestovat do 30

dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Po dílčí změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalované, týkající se zjevných písařských chyb, byl počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanoven k okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Na žalobce se nevztahovaly důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Uložené správní vyhoštění bylo odůvodněno tím, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění a při dalším pobytu na území České republiky by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce namítal, že by na něj správní orgány měly pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, protože má vztah obdobný vztahu rodinnému s paní Ch. M. (dále také „účastnice správního řízení“) a její dcerou – občankou České republiky. Podle žalované ovšem nesplňoval podmínky § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože během řízení o správním vyhoštění dokládal společnou domácnost hned se třemi občany České republiky. Žalobce proto nesplňoval zejména podmínku trvalosti společného soužití. Z vyjádření žalobce a účastnice správního řízení a také z podkladových materiálů přitom nevyplývá, že by ve společné domácnosti skutečně žili. Žalobci se proto nepodařilo hodnověrně doložit, že by mělo na něj být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana EU. S ohledem na ochranu veřejného pořádku, který žalobce svým chováním závažně narušoval, správní vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Brně. Napadal zejména závěr žalované, že není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud by totiž jednání žalobce bylo hodnoceno jako jednání rodinného příslušníka občana EU, muselo by jeho jednání dosahovat intenzity závažného narušení veřejného pořádku, ohrožení bezpečnosti státu nebo ohrožení veřejného zdraví. Touto otázkou se žalovaná podle názoru žalobce nezabývala dostatečně. Správní orgány podle žalobce navíc nevycházely z aktuálních podkladů. Opřely o vyjádření účastníka řízení ze dne 22. 3. 2011, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno až 8. 6. 2012 a rozhodnutí žalované dokonce 16. 11. 2012. Správní vyhoštění žalobce nadto představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Skutková zjištění starší jednoho roku nemohou odůvodňovat posouzení hledisek přiměřenosti uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Naprosto nepřijatelným a absurdním excesem pak byla celková délka řízení o správním vyhoštění, které trvalo 6 let.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Správní orgány se otázkou, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, zabývaly a odůvodněně došly k závěru, že žalobce neprokázal, že by se na něj mělo takto pohlížet. Žalobce sice tvrdil, že se správní orgány otázkou jeho postavení rodinného příslušníka občana EU řádně nezabývaly, ale omezil se pouze na toto obecné tvrzení, aniž by uvedl konkrétní okolnosti, které by mohly závěry správních orgánů zpochybnit či vyvolat potřebu dalšího dokazování. Neobstojí ani námitka neaktuálnosti podkladů, protože žalobce byl podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce však této možnosti nevyužil, nevyjádřil se, a žádné nové skutečnosti

či důkazy nepředložil, což ostatně nečiní ani v podané žalobě. Stejně tak žalobce po celou dobu nepředestřel žádné konkrétní okolnosti a důkazy, které by prokazovaly, že rozhodnutí o správním vyhoštění v době jeho vydání představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud připustil, že řízení o správním vyhoštění žalobce bylo poměrně zdouhavé, ale zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by zanikla možnost správního orgánu správní vyhoštění uložit. Pokud se však žalobce cítil kvůli průtahům v řízení dotčen na svých právech, měl možnost využít opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, popř. podat žalobu na ochranu proti nečinnosti, což neučinil. Všechny žalobcovy námitky proto byly nedůvodné.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností. Zároveň s jejím podáním stěžovatel navrhl zdejšímu soudu, aby jí přiznal odkladný účinek ve smyslu § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 11. 2014, č. j. 1 Azs 159/2014 – 29, vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[6] Stěžovatel se opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení. Stěžovatel uznává, že mohl v rámci vedeného řízení o správním vyhoštění vyvinout více procesní aktivity, aby bylo postaveno najisto, že je rodinným příslušníkem občana EU. V žádném případě se ale nejednalo o situaci, že by správní orgány neměly jakékoliv indicie o tom, že se v takovém postavení může nacházet. Řízení o správním vyhoštění je řízením z moci úřední a je pak především úkolem správních orgánů, aby zjistily stav věci. Rozhodnutí bylo vydáno až po jednom roce od doby, kdy správní orgán prvního stupně aktivně zjišťoval stav věci. Ve vztahu k rodinnému životu stěžovatele proto správní orgán prvního stupně nezaložil své rozhodnutí na skutkovém stavu zjištěném v souladu s požadavky § 3 správního řádu. V té souvislosti stěžovatel zdůrazňuje celkovou délku řízení a dopady rozhodnutí na rodinné vztahy a zájmy nezletilého občana České republiky. Takové rozhodnutí je nepřijatelné i z hlediska § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu.

[7] Správní orgány také přistoupily velmi selektivně k posouzení otázky, zda je stěžovatel osobou v obdobném postavení jako rodinný příslušník občana EU. Hodnotily zjištěné skutečnosti pouze v neprospěch stěžovatele. Místo toho, aby posuzovaly trvalost vztahu mezi stěžovatelem a nezletilou občankou České republiky, se kterou stěžovatel žije ve společné domácnosti, vycházely z neaktuálního výsledku jejího otce a předchozích tvrzených vztahů stěžovatele k jiným občanům České republiky. Tyto skutečnosti nemohou vylučovat následné splnění podmínek § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel si je vědom, že soud musí posuzovat stav věci ke dni vydání správního rozhodnutí, ale přesto doplňuje, že v roce 2013 uzavřel s matkou nezletilé manželství. Tvrzení stěžovatele ve správním řízení proto nebyla účelová.

[8] Stěžovatel se také nemůže ztotožnit se závěrem krajského soudu, že délka vedeného řízení nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože zákon o pobytu cizinců kromě pořádkové lhůty podle § 169 odst. 5 žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí

neobsahuje, a pokud se tedy stěžovatel cítil průtahy v řízení poškozen, měl využít příslušných procesních institutů ochrany před nečinností. Tento přístup by ve svých důsledcích znamenal, že správní orgán může postihnout i jednání třeba třicet let staré, pokud se účastník řízení nedomáhal ochrany před nečinností. Takové důsledky jsou však absurdní a nemohou odpovídat základním principům demokratického právního státu. Doba, která od porušení právní povinnosti uplynula, musí mít nepochybně svůj odraz v hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. S těmito skutečnostmi se však ani správní orgány, ani krajský soud nevypořádaly a podle stěžovatele je proto rozsudek krajského soudu v tomto aspektu nepřezkoumatelný.

III. Vyjádření žalované

[9] Žalovaná byla přípisem ze dne 29. 12. 2014, č. j. 1 Azs 159/2014 – 39, vyzvána k vyjádření se ke kasační stížnosti stěžovatele ve lhůtě 2 týdnů od jejího doručení. Této možnosti nevyužila a nevyjádřila se.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho neaktuálnosti (IV.A), poté námitkou nesprávného posouzení postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana EU (IV.B), a následně námitkou nepřiměřenosti délky řízení o správním vyhoštění (IV.C).

IV.A) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho neaktuálnosti

[14] Stěžovatel namítá, že krajský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Jejich rozhodnutí se opírala o neaktuální podklady. Rozhodnutí žalovaného proto mělo být krajským soudem zrušeno pro porušení § 2 odst. 1 a odst. 4 a § 3 správního řádu.

[15] Podle § 2 odst. 1 správního řádu platí, že „[s]právní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu ...“. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu stanoví: „Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly

nedůvodné rozdíly.“ Ustanovení § 3 správního řádu zakotvuje, že pokud nevyplývá ze zákona něco jiného, správní orgán postupuje tak, „aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Podle § 36 odst. 3 správního řádu pak platí: „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

[16] Stěžovatel měl před vydáním rozhodnutí ve správním řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Mohl uvést veškeré aktuálnější skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Stěžovatel tak ovšem neučinil. K namítané neaktuálnosti podkladů proto sám přispěl. Jak uvedl krajský soud, nedůvodnost této námitky zvyrazňuje také skutečnost, že stěžovatel ani v odvolání či v žalobě netvrdí, jaké konkrétní aktuálnější okolnosti měla žalovaná a správní orgán prvního stupně opomenout. Stěžovatel měl zkrátka lépe dbát o svá práva (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Azs 5/2013 – 27; či ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 Azs 51/2009 – 49). Argumentace stěžovatele je spíše jen pokračováním jeho nesouhlasu s tím, že správní orgány vyhodnotily zjištěné skutečnosti v jeho neprospěch. To ovšem neznamená, že tím porušily některé ze základních zásad správního řízení. Podle Nejvyššího správního soudu naopak postupovaly tak, aby byl v potřebném rozsahu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud při přezkumu jejich rozhodnutí nijak nepochybil. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.B) K námitce nesprávného posouzení postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana EU

[17] Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že: „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník: a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; (...) nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.“ Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[u]stanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že (...) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“ Podle § 15a odst. 5 zákona o pobytu cizinců se pak „[u]stanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky“. Podstatou celé této námitky je proto posouzení toho, zda stěžovatel ve správním řízení hodnověrně doložil, že má s dcerou paní Ch. M. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ní ve společné domácnosti.

[18] V rozsudku ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 - 73, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zjištění správního orgánu, zda se jedná o cizince, na něhož dopadá § 15a odst. 4 (...) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam, neboť na něm záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Správní orgán není povinen vycházet ze samotného tvrzení cizince o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie - toto tvrzení musí být v

řízení prokázáno relevantními důkazy. Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“ (...). Pod tímto pojmem je třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ § 115 občanského zákoníku a neexistuje důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně.“ V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 - 63, pak Nejvyšší správní soud upřesnil, že „[v]ztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje.“

[19] Podle Nejvyššího správního soudu žalobce hodnověrně nedoložil, že měl s dcerou své nynější manželky trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému v jeho úzkém chápání podle zákona o pobytu cizinců. Nepodařilo se mu přesvědčivě zpochybnit závěr správních orgánů, že si účelově snaží zajistit postavení rodinného příslušníka občana EU, protože v průběhu správního řízení uváděl hned tři různé vztahy obdobné vztahu rodinnému vůči třem různým občanům České republiky. Nelze se proto divit žalované a správnímu orgánu prvního stupně, že tvrzením stěžovatele neuvěřily. Své důvody pro nepřiznání postavení rodinného příslušníka občana EU také náležitě odůvodnily. Závěr o trvalém soužití stěžovatele s nezletilou dcerou paní Ch. M., v jehož rámci by stěžovatel hradil náklady na její potřeby, nebylo možné učinit. Stěžovatel se proto nemohl opřít o § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a využít záruky, které jsou přiznány rodinným příslušníkům občana EU. V řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem pouze opakuje námitky, které byly dříve náležitě posouzeny. Stejně jako v případě námítky posuzované v části IV. A. jde ale spíše o pokračování v nesouhlasu se závěry správních orgánů a ve snaze prosadit svůj opačný názor, který ovšem neodpovídá skutkovým okolnostem věci. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

IV.C) K námitce nepřiměřenosti délky řízení o správním vyhoštění

[20] Stěžovatel dále napadal celkovou délku správního řízení, které trvalo 6 let. Ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení 14. 10. 2006. Dne 12. 1. 2007 vydal první rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalovaná zrušila rozhodnutím ze dne 21. 3. 2007. Správní orgán rozhodl o zastavení řízení, ale žalovaná ve zkráceném přezkumném řízení toto usnesení zrušila. Po odvolacím řízení u Ministerstva vnitra, které 23. 5. 2009 odvolání zamítlo, řízení pokračovalo. Dne 2. 6. 2009 správní orgán prvního stupně vydal nové rozhodnutí, které však žalovaná opět 26. 7. 2010 zrušila. Dne 29. 8. 2011 správní orgán prvního stupně vydal již třetí rozhodnutí ve věci, které žalovaná 19. 1. 2012 opětovně zrušila. V rámci odvolacího řízení „uspělo“ až rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 6. 2012, které žalovaná v rozhodnutí ze dne 16. 11. 2012 pouze částečně změnila. Řízení o žalobě stěžovatele před krajským soudem bylo zahájeno 4. 12. 2012 a skončilo o cca 21 měsíců později, rozsudkem ze dne 26. 8. 2014, který byl

stěžovateli doručen 24. 9. 2014. K dnešnímu dni se proto o správním vyhoštění stěžovatele rozhoduje již zhruba 8 a půl roku.

[21] Opožděná spravedlnost je odepřená spravedlnost. I tento důsledek má procesní malátnost správního orgánu prvního stupně v posuzované věci. Stěžovatel byl po několik let držen v zajetí nejistoty, zda bude vyhoštěn či nikoliv. Takové řízení může jen stěží splňovat požadavky práva na spravedlivý proces, ze kterého vyplývá i právo na přiměřenou délku řízení. Vezmeme-li v potaz kritéria posuzování přiměřenosti délky řízení, jak je ve své judikatuře dovozuje Evropský soud pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 16. 9. 1996 ve věci *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, § 48), nešlo o příliš složitou věc, stěžovatel svým chováním nezpůsobil další průtahy ve věci, státní orgány je naopak svým nekvalitním rozhodováním způsobovaly, přičemž řízení mělo pro stěžovatele velký význam. Délka řízení proto byla nepřiměřená.

[22] Nejvyšší správní soud přesto musí souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel ani v tomto aspektu nedbal o svá práva dostatečným způsobem. Měl k dispozici prostředky ochrany proti nečinnosti a mohl se také domáhat náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Stěžovatel však žádného z těchto prostředků nápravy nevyužil. Délka řízení sama o sobě není důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by ji naopak ještě více prodloužilo. Proto český právní řád počítá s jinými výše uvedenými prostředky nápravy (k tomu viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o přijatelnosti věci *Najvar proti České republice*, stížnost č. 8302/06). I tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu